

Климент Денчев

1939–2009

Големият български артист Климент Денчев почина в Канада на 29 март. Бате Климбо, който рисуваше на стъкло и ни пееше своите весели истории всяка вечер в „Лека нощ, деца“, беше кумирът на българчетата от 70-те години.

Той напусна родината си през 1978 г. и бе обявен за невъзвращенец. 30 години прекара в Канада. В Монреал прави 40 български народни приказки на френски език на стъкло, игра във филми.

За първи път се връща в България през 2005 г. за участие във филма „Разследване“ на Иглика Трифонова. Известният актьор от Сатиричния театър остана в историята на българското кино с участието си във филмите „Козият рог“, „Басейнът“, „Тайфуни с нежни имена“, „Голямата скука“, „Господин Никой“, „Войната на таралежите“, „Сбогом, приятели!“, „Няма нищо по-хубаво от лошото време“, „Баща ми бояджията“, „Изпит“, „Откъде се знаем?“, „Басейнът“.

„Ние, хората, трябва да знаем, че животът е едно пристигане и отпътуване. И че за кратко сме се видели на гарите Любов и Смърт. Климбо на 29 март беше седнал на втората гара и му връчиха билета за Рая. Той сега е там“, каза приятелят му Николай Николаев на прощалната церемония, организирана в София.

„Артист по образование, дете на ВИТИЗ и съвипусник на Жоржета Чакърова, Васил Михайлов, Светослав Пеев и още цяла плеяда, Климент Денчев страда от няколко зле гледани в България от 70–80-те години качества; така например рисува, без да е учил в Художествената академия – кощунство! Но

къде, къде по-страшното е друго – усмивката му. Усмивка се, човекът. Не се подиграва, не издевателства с властта, а просто така; усмивка се. Притчите му, кратки, от четири реда, придружени с усмивка и картина, край нямат. Ето една: върви кафява крава по моста и предизвиква задръстване; движението спира. Идва бързо милиционер, и, възхитен от резултата назначава кравата на отговорен пост: регулировчик на мост! Боже, колко вопли от всякакви главни редактори, цензори и прочие граждани! Така! Ти значи се подиграваш с родната наша милиция! И сравняваш милиционера с говедо! И понеже посъветвали Климент да си потърси работа в друга телевизия, и той взел препоръката буквално, та пристигнал в Монреал. Кариерата му в Радио-Канада е светкавична и бляскава; повече от десет награди за „Le Lion et la souris“, предаване, с което той запленива детските сърца, точно по същия начин, както някога Сънчо в България.“

Борислав Николов

ДУМИТЕ НА АРТИСТА

„Заминах за Канада по лични причини, защото не можех да се вписвам в онази действителност“.

„Човек заминава не за да съжалява, а да открива нови светове. Нищо не ми липсва от родината. Взел съм България в мен. Тя ми е в сърцето. А сиренето и чубрицата ги има и там“.

„Всичко, което касае България, ме боли вътрешно“.

„От години слушам, наблюдавам и размишлявам по един въпрос. Струва ми се важен, да не кажа основен за всички нас. Думата ми е за

Климент Денчев е български актьор. Роден е в София на 26. 5. 1939 г. Завършва актьорско майсторство във ВИТИЗ в класа на проф. Желчо Мандаджиев и работи в театрите в Пловдив и Добрич (Драматичен театър „Йордан Йовков“), след което започва работа в Сатиричния театър в София. Снимал е с режисьори като Методи Андонов и Бинка Желязкова. През 1978 г. на върха на славата си, Климент Денчев напуска България и заминава за Канада. Там работи в радио и телевизия. Снимал е с безспорни имена като Рупърт Еверет, Шарън Стоун, Бърт Ланкастър. Връща се в България едва през 2005 г., за снимките на филма „Разследване“ на Иглика Трифонова.

напусналите Родината, мигрирали, емигрирали, преместили се географски на хиляди километри българи. Все ще се намери нещо, което да не ни е точно...

Я доматите нямали вкус като нашенските, я „местните чужденци“ нещо не са ни по вкуса (без да ни мине през ум, че „чужденците“ сме си ние). Изчетох сумати интервюта с българи, които се завръщат в Родината, разочаровани от действителността на непознатия доскоро „друг“ свят. Въздиша се, че не било като у нас, нямало възможност да се изпие едно кафе с приятели. Всички заети, тичат по на две, че и три работи. Контактите само по телефона или си пращат „emails“, а колко си беше хубаво по цял ден из кафенетата, лаф и смях. Така е.

Преадаптацияният период е дълъг път, който не всеки е готов да измине. Новият ни живот е низ от страдания и само въоръженият с готовност за познание може да премине чертата, която ни разделя“.